

ע"פ 2734/16 - נתן גלהר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2734/16

כבוד הנשיאה מ' נאור
נתן גלהר

לפני:
המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל המשיבה:

ערעור על החלטת בית המשפט המחויז בירושלים (כבוד
השופט ר' כרמל) מיום 28.3.2016 בתיק ת"פ
48484-07-15

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית המשפט המחויז בירושלים (השופט ר' כרמל) מיום 28.3.2016 28 שלא לפסול עצמו
מלדון ב-ת"פ 48484-07-15

1. כנגד המערער הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של סיכון חי אנשיים במצב בנתיב תחבורת, לפי סעיף 332(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (כנוסחו לפני תיקון 119). ביום 28.3.2016 נערכ דין הוכחות שבמהלכו נחקר עד מטעם התביעה ששימוש בתצפיתן של המשטרה. התצפיתן העיד כי ראה באמצעות תצפית חסוי את המערער מרמים אבן ומידה אותה ברכב. על כך נשאל התצפיתן על ידי ב"כ המערער – מספר פעמים ובווריאציות שונות – האם הוא יכול היה לראות שמדובר באבן, ולא בעצם אחר כלשהו. פעם אחר פעם סירב התצפיתן לענות לשאלת, כדי לא לחשוף, לדבריו, "שיטות ואמצעים", בשים לב לתעודת חיסין שבזה החזיק. כך נמשכה החקירה, עד שבשלב מסוים התערב השופט כרמל והסביר לעד כי השאלה מכוונת לתוכאת התצפית להבדיל מהאמצעי ששימש לה. בין היתר שאל השופט את העד "האם יכולת לראות מה יש שם ביד או על ידו?", והתצפיתן השיב על כך בחובב. ההיג ושייח בין הצדדים בונגע לכולתו של התצפיתן לענות על שאלות אלה, נmars, תוך מעורבות של השופט. בסוף הדיון ביקש המערער כי השופט יפסול עצמו מלדון בתיק, בטענה כי התערב בחקירה הנגדית באופן שהציג אותו לצד התביעה. השופט דחה את בקשה

עמוד 1

הפסולות, מבל שבקש את תגובת התביעה, מהטעם שאלותיו היו בגדר שאלות הבירה גרידא. כמו כן נדחתה בקשה המערער להאריך את המועד להגשת הערעור. מכאן הערעור שלפני.

2. מכיוון שהדיון הרלוונטי הוקלט, וتمלוו - שנערך על ידי חברה חיצונית - התעכב, הוגש תחילה הערעור ללא הפרוטוקול ובלא החלטה הרלוונטית. ביום 7.4.2016 הוגשה תגובה המשיבה לערעור, וביום 20.4.2016 הגיע המערער את פרוטוקול הדיון וכן השלמה לטיעוני.

3. המערער טען כי השופט גילה הטעבות אקטיבית ויתרה בחקירת העד שכלה שאלות מדריוכת, הטעבות המגלה חשש ממשוא פנים ומצדיקה בשל כך את פסילתו. לטענת המערער, כאשר הסביר השופט לעד כי השאלה אינה קשורה בשיטות ואמצעים, הוא תזה בדבר התפרשות תעוזת החיסין. זאת ועוד, כאשר שאל השופט את העד "אם יכולת לראות מה יש לך ביד או על ידו", הוא למעשה חילץ מהעד תשובה חיובית שששיה רבתות ל התביעה. לטענת המערער, הדיון קובע כי על בית משפט "שפוץ ל התביעה דרכיהם חדשנות בשאלות שהוא מציג לעד", לפסול עצמו מלהשבד בדיון. כך בפרט כאשר הטעבות מצד בית המשפט נוגעת בסוגיה המרכזית השנויות בחלוקת בין הצדדים, ובמיוחד כאשר הסוגוריה נמצאת בעמדת נחיות מוגנית בשל החיסין ממנה נהנית התביעה.

המשיבה, מנגד, סקרה כי הטעבות השופט הייתה הכרחית לשם קידום הדיון, וכי היא אינה מגלה שום עילת פסולות.

4. לאחר שעינתי בטענות הצדדים ובפתרונות הרלוונטיים מפרוטוקול הדיון, הגעתו למסקנה שיש לדחות את הערעור.

5. כידוע, בהתאם לאמור בסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, המבחן לפсолות שופט הוא קיומן של נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשוא פנים. בעניינו מתעוררת השאלה אם הטעבות של השופט בחקירת העד יוצרת חשש ממשוא פנים מצדו. אכן, על בית המשפט לנוהל את ההליך באובייקטיביות, אולם אובייקטיביות שיפוטית אינה מחיבת פסיבות מוחלטת (יגאל מרצל דיני פסלות שופט 182 (2006)). על בית המשפט מונחת האחוריות לנוהל את הדיון כך שיbia לחקיר האמת בצורה העילה ביותר. מעורבות בית המשפט בהליך המתקיים לפני אינה מעידה בהכרח על חוסר אובייקטיביות מצד זו (ע"פ 6174/14 פרידמן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.10.2014)). גם הטעבות יתר בלתי רציה של בית המשפט – ואיי מחווה דעתה כי צו היא הטעבות בעניינו – אינה מצדיקה פסילת המותב אם אינה יוצרת חשש ממשוא פנים (ע"פ 91/91 הורביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(3), 837, 842 (1991)). בעניינו, לא השתכנעתי כי הטעבות של השופט בחקירת העד – הגם שהיא אינטנסיבית בשלב מסוים – יוצרת חשש כאמור. השופט הטעב בשלב שבו חקירת הסוגור "נתקעה" כמובן, בשל סיורו של העד למסור מידע בגין לחסין. על רקע זה, מתקבל הristol של הטעבות נועדה לפחות את החקירה לנוכח סיורו המתמשך של העד לעונות. השופט אף שב על שאלותיו של הסוגור בוריאציות אחרות מעט, או לחולופין שאל שאלה כללית יותר. מכאן אין להסיק שהעדי "הודרך" על ידי השופט ללקת בنتיב המסיע ל התביעה דזוקא.

6. סוף דבר – הערעור נדחה. בנסיבות העניין לא יהיה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ו (21.4.2016).

עמוד 2

ה נ ש י א ה

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il